

Arrest

nr. 95 845 van 25 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Arabier afkomstig uit Ahwaz en bent u Iraans staatsburger. Op 20 september 2012 diende u samen met uw zus Fatemeh (O.V. X) in België een eerste asielaanvraag in. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 4 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw verklaringen geen enkel geloof kon worden gehecht. Op 8 november 2011 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 14 november 2011 vroeg u een tweede maal asiel aan. U gaf in het kader van deze aanvraag aan dat de problemen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds aankaartte nog steeds bestaande zijn. U erkende

wel bij uw eerste aanvraag over uw reisroute gelogen te hebben. Na jullie vertrek uit Iran verbleef uw moeder korte tijd bij een van haar ooms in Ahwaz. Tijdens haar afwezigheid thuis kwamen de ordediensten er één keer langs om u op te roepen. Toen uw moeder dit via een familielid vernam, besloot ze zelf ook preventief naar de Verenigde Arabische Emiraten te vluchten. Sinds haar vlucht naar de Emiraten vernamen noch u noch uw zus nog iets over uw problemen. Voorts gaf u aan dat u tijdens uw verblijf in het gesloten centrum Caricole een korte hongerstaking hield, omdat u niet akkoord was met de door de asielinstanties genomen weigeringsbeslissing. U vond immers dat uw probleem in de Arabische gemeenschap in Ahwaz niet goed gecheckt werd. In verschillende internetartikels, onder meer een artikel op de site van de Democratische Partij van Ahwaz, werd over uw actie gesproken. In deze artikelen werd tevens gerefereerd naar de slechte mensenrechtensituatie in uw regio. Ten slotte postte u sinds uw verblijf in België verschillende artikelen met een politieke boodschap op uw facebookpagina. U wenst hiermee onder meer de slechte mensenrechtensituatie in Ahwaz aan te kaarten. U postte voorts ook een reactie op de facebookpagina van Free Ahwaz, een organisatie die zich inzet voor de rechten van de Arabieren in Iran. In deze reactie kaartte u uw moeilijke verblijfssituatie in België aan en zei u dat u het risico loopt om naar Iran teruggestuurd te worden. U verklaarde omwille van het geheel van bovenstaande problemen niet meer naar Iran terug te kunnen keren en dat, indien u geen problemen in Iran gehad had, u al lang was teruggekeerd. In 2010 was u immers op reis in Europa en keerde u gewoon naar Iran terug.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een door uw zus opgestelde brief in verband met jullie nieuwe asielmotieven; zes internetartikels waarin over uw hongerstaking geschreven wordt, waarin uw naam en die van uw zus vermeld staan en waarin naar de algemene mensenrechtensituatie in Ahwaz verwezen wordt; enkele internetartikels, die geen rechtstreeks verband met jullie problemen houden, over de algemene mensenrechtensituatie in Ahwaz; prints van alles wat u de afgelopen jaren op uw facebookpagina postte en waaruit blijkt dat u na uw eerste asielaanvraag politieke boodschappen begon te posten; een attest van de Ahwazi Democratic Party, d.d. 4 oktober 2012, waarin uw politieke activiteiten in Iran bevestigd worden; een attest van de Ahwazi Organization for the Defense of Human Rights, d.d. 10 december 2012, waarin onder meer gesteld wordt dat het voor Iraniërs verboden is Iran te ontvluchten en een asielaanvraag in België te doen; een Schengenvisum op uw moeders naam, geldig van 20 juni tot 30 juli 2010, dat u neerlegde om aan te tonen dat u in 2010 al in Europa was geweest zonder een asielaanvraag in te dienen; en uw moeders visum voor het Verenigd Koninkrijk, geldig van 4 juli 2011 tot 4 juli 2013, en uw moeders elektronisch vliegtuigticket van Dubai naar Londen, d.d. 17 november 2012, die u neerlegde ter staving van haar vlucht naar Europa. Na het gehoor zond mevrouw Marjan Claes van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen een email waarin ze argumenteert waarom u volgens haar recht heeft op de vluchtelingenstatus.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er ook bij uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heb ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing genomen omdat diverse elementen de geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielrelaas ernstig in het gedrang brachten. Er kon met andere woorden geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde politieke activiteiten en de daaruit voortvloeiende problemen in Iran. U heeft bij uw tweede asielaanvraag geen overtuigende nieuwe elementen of gegevens aangebracht die de eerdere negatieve appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw eerste asielaanvraag alsnog kunnen doen wijzigen, integendeel. Er sloop in uw tweede asielaanvraag immers een bijkomende tegenstrijdigheid die jullie geloofwaardigheid nog verder op de helling zet. In haar brief in het kader van haar tweede asielaanvraag schreef uw zus dat er na het vertrek van uw moeder uit Iran een convocatie was toegekomen. Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat u geen weet had van een mondelinge en/of schriftelijke convocatie na het vertrek van uw moeder uit Iran. U wist enkel dat de Iraanse autoriteiten één keer zijn langsgekomen bij u thuis. Toen was uw moeder afwezig: ze verbleef bij een oom in Ahwaz. Toen u hierop gewezen werd, repliceerde u op weinig afdoende wijze dat het om een schriftelijke fout gaat, gezien de autoriteiten slechts één keer bij jullie thuis zijn geweest toen uw moeder nog in Iran was (CGVS 2e AA, p. 7). Een louter ontkennen van de verklaringen van uw zus kan evenwel niet als afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. Uw geloofwaardigheid komt hierdoor bijkomend op de helling te staan. Dat uw moeder naar aanleiding van uw problemen uit Iran is gevlucht, zoals u beweerde (CGVS 2e AA, p. 3), heeft u bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande de redenen waarom u uit Iran zou zijn gevlucht maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Betreffende uw facebookpagina, waarop u sinds korte tijd politieke boodschappen post, dient er vooreerst op gewezen te worden dat er slechts weinig informatie van uw facebookpagina openbaar toegankelijk is. Op deze publieke voorpagina zijn noch uzelf noch uw vrienden te zien. Uw naam staat hierop weliswaar vermeld, maar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt tevens dat uw naam een relatief frequente naam is waardoor de band met u geenszins automatisch gelegd kan worden. Op de pagina's die voor uw facebookvrienden beschikbaar zijn en die u na het gehoor op het Commissariaat-generaal doorstuurde blijkt voorts dat u inderdaad verschillende politieke – meestal gekopieerde – boodschappen post. Het is echter bijzonder opvallend dat u hiermee slechts eind oktober 2012, i.e. na de weigeringsbeslissing genomen door het Commissariaat-generaal op 4 oktober 2012 en ongeveer op hetzelfde moment als uw hongerstaking tegen deze weigeringsbeslissing (cf. infra), begon. Voor oktober 2012 postte u geen enkele politiek getinte boodschap. Hieruit kan dan ook bezwaarlijk een gedegen ontwikkelde politieke visie blijken. Gelet op het feit dat bij uw eerste asielaanvraag reeds gebleken is dat er aan uw politiek profiel in Iran geen enkel geloof kon worden gehecht, duiden voorgaande vaststellingen inzake uw politieke posts op facebook dan ook veeleer op een zeker opportunisme. Gezien u geenszins aannemelijk gemaakt heeft vanuit een gefundeerde visie aan politiek te doen, heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw politiek getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Uit uw politiek geladen facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde internetartikelen blijkt ten slotte duidelijk dat u in België een korte hongerstaking startte uit onvrede met de weigeringsbeslissing die inzake uw eerste asielaanvraag werd genomen. Dit is echter een motief van louter persoonlijke aard dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat er in deze internetartikelen over uw (korte) hongerstaking tevens naar de slechte situatie in Ahwaz gerefereerd wordt, net zoals in andere door u neergelegde documenten, doet hieraan geen afbreuk. Dat er in uw regio door de Iraanse autoriteiten schendingen tegen de mensenrechten gepleegd worden, wordt door het Commissariaat-generaal geenszins ontkend. De situatie in uw regio geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. Gelet op het fundamenteel bedrieglijke karakter van uw eerste asielaanvraag heeft u een dergelijke vrees echter geenszins aannemelijk gemaakt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande beslissing wijzigen. De attesten van de Ahwazi Democratic Party, d.d. 4 oktober 2012, en van de Ahwazi Organization for the Defense of Human Rights, d.d. 10 december 2012, betreffen gesolliciteerde documenten. Bovendien kan er ernstig getwijfeld worden aan de inhoud ervan. Hierboven is immers reeds gebleken dat er aan uw politieke activiteiten in Iran, die nochtans door het attest d.d. 4 oktober 2012 bevestigd

worden, geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat het voor Iraniërs verboden zou zijn om een asielaanvraag in België in te dienen, zoals in het attest d.d. 10 december 2012 beweerd wordt, stemt verder niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat het vragen van asiel in het buitenland geen reden vormt om vervolging te vrezen bij terugkeer naar Iran, temeer daar, gelet op jullie bedrieglijke verklaringen betreffende uw reisroute, uit niets blijkt dat jullie Iran illegaal zouden verlaten hebben. De bewijswaarde van deze attesten is bijgevolg minimaal. De visa van uw moeder en haar vliegtuigticket naar Londen tonen tot slot enkel uw moeders reizen naar Europa aan, niets meer.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Arabische afkomstig uit Ahwaz en bent u Iraans staatsburger. Op 20 september 2012 diende u samen met uw broer Hossein (O.V. 7.577.734) in België een eerste asielaanvraag in. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 4 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw verklaringen geen enkel geloof kon worden gehecht. Op 8 november 2011 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 14 november 2011 vroeg u een tweede maal asiel aan. In het kader van uw tweede asielaanvraag herhaalde u dat u geen eigen asielmotieven heeft. U vroeg asiel aan naar aanleiding van de problemen van uw broer. U voegde hieraan toe dat uw naam en die van uw broer op verschillende internetsites vermeld staan naar aanleiding van uw broers hongerstaking als protest tegen de door de Belgische asielinstanties genomen weigeringsbeslissingen. Hierdoor zullen jullie bij terugkeer naar Iran problemen kennen. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag net als uw broer een attest neer van de Ahwazi Organization for the Defense of Human Rights, d.d. 10 december 2012, waarin gesteld wordt dat u niet naar Iran kan terugkeren.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw broer. In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Er dient opgemerkt te worden dat u er ook bij uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heb ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing genomen omdat diverse elementen de geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielrelaas ernstig in het gedrang brachten. Er kon met andere woorden geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde politieke activiteiten en de daaruit voortvloeiende problemen in Iran. U heeft bij uw tweede asielaanvraag geen overtuigende nieuwe elementen of gegevens aangebracht die de eerdere negatieve appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw eerste asielaanvraag alsnog kunnen doen wijzigen, integendeel. Er sloop in uw tweede asielaanvraag immers een bijkomende tegenstrijdigheid die jullie geloofwaardigheid nog verder op de helling zet. In haar brief in het kader van haar tweede asielaanvraag schreef uw zus dat er na het vertrek van uw moeder uit Iran een convocatie was toegekomen. Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat u geen weet had van een mondelinge en/of schriftelijke convocatie na het vertrek van uw moeder uit Iran. U wist enkel dat de Iraanse autoriteiten één keer zijn langsgesproken bij u thuis. Toen was uw moeder afwezig: ze verbleef bij een

oom in Ahwaz. Toen u hierop gewezen werd, repliceerde u op weinig afdoende wijze dat het om een schriftelijke fout gaat, gezien de autoriteiten slechts één keer bij jullie thuis zijn geweest toen uw moeder nog in Iran was (CGVS 2e AA, p. 7). Een louter ontkennen van de verklaringen van uw zus kan evenwel niet als afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. Uw geloofwaardigheid komt hierdoor bijkomend op de helling te staan. Dat uw moeder naar aanleiding van uw problemen uit Iran is gevlucht, zoals u beweerde (CGVS 2e AA, p. 3), heeft u bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande de redenen waarom u uit Iran zou zijn gevlucht maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Betreffende uw facebookpagina, waarop u sinds korte tijd politieke boodschappen post, dient er vooreerst op gewezen te worden dat er slechts weinig informatie van uw facebookpagina openbaar toegankelijk is. Op deze publieke voorpagina zijn noch uzelf noch uw vrienden te zien. Uw naam staat hierop weliswaar vermeld, maar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt tevens dat uw naam een relatief frequente naam is waardoor de band met u geenszins automatisch gelegd kan worden. Op de pagina's die voor uw facebookvrienden beschikbaar zijn en die u na het gehoor op het Commissariaat-generaal doorstuurde blijkt voorts dat u inderdaad verschillende politieke – meestal gekopieerde – boodschappen post. Het is echter bijzonder opvallend dat u hiermee slechts eind oktober 2012, i.e. na de weigeringsbeslissing genomen door het Commissariaat-generaal op 4 oktober 2012 en ongeveer op hetzelfde moment als uw hongerstaking tegen deze weigeringsbeslissing (cf. infra), begon. Voor oktober 2012 postte u geen enkele politiek getinte boodschap. Hieruit kan dan ook bezwaarlijk een gedegen ontwikkelde politieke visie blijken. Gelet op het feit dat bij uw eerste asielaanvraag reeds gebleken is dat er aan uw politiek profiel in Iran geen enkel geloof kon worden gehecht, duiden voorgaande vaststellingen inzake uw politieke posts op facebook dan ook veeleer op een zeker opportunisme. Gezien u geenszins aannemelijk gemaakt heeft vanuit een gefundeerde visie aan politiek te doen, heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw politiek getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Uit uw politiek geladen facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde internetartikelen blijkt ten slotte duidelijk dat u in België een korte hongerstaking startte uit onvrede met de weigeringsbeslissing die inzake uw eerste asielaanvraag werd genomen. Dit is echter een motief van louter persoonlijke aard dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat er in deze internetartikelen over uw (korte) hongerstaking tevens naar de slechte situatie in Ahwaz gerefereerd wordt, net zoals in andere door u neergelegde documenten, doet hieraan geen afbreuk. Dat er in uw regio door de Iraanse autoriteiten schendingen tegen de mensenrechten gepleegd worden, wordt door het Commissariaat-generaal geenszins ontkend. De situatie in uw regio geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. Gelet op het fundamenteel bedrieglijke karakter van uw eerste asielaanvraag heeft u een dergelijke vrees echter geenszins aannemelijk gemaakt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande beslissing wijzigen. De attesten van de Ahwazi Democratic Party, d.d. 4 oktober 2012, en van de Ahwazi Organization for the Defense of Human Rights, d.d. 10 december 2012, betreffen gesolliciteerde documenten. Bovendien kan er ernstig getwijfeld worden aan de inhoud ervan. Hierboven is immers reeds gebleken dat er aan uw politieke activiteiten in Iran, die nochtans door het attest d.d. 4 oktober 2012 bevestigd worden, geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat het voor Iraniërs verboden zou zijn om een asielaanvraag in België in te dienen, zoals in het attest d.d. 10 december 2012 beweerd wordt, stemt verder niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat het vragen van asiel in het buitenland geen reden vormt om vervolging te vrezen bij terugkeer naar Iran, temeer daar, gelet op jullie bedrieglijke verklaringen betreffende uw reisroute, uit niets blijkt dat jullie Iran illegaal zouden verlaten hebben. De bewijswaarde van deze attesten is bijgevolg minimaal. De visa van uw moeder en haar vliegtuigticket naar Londen tonen tot slot enkel uw moeders reizen naar Europa aan, niets meer.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.1.3. Bij brief van 15 januari 2013 brengen verzoekers een artikel bij over een Facebook-activist, over de houding van het Europees parlement ten aanzien van Iraanse minderheden en twee resoluties van het Europees Parlement.

1.1.4. Ter terechtzitting wordt een document bijgebracht van 'UK for Iranians' omtrent de doodstraf die in Iran werd uitgesproken tegen vijf Ahwazi uit Iran.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers stellen dat het manifest onredelijk is om te stellen dat slechts weinig informatie van verzoekers Facebook-pagina openbaar toegankelijk is en dat de band met verzoeker geenszins automatisch gelegd kan worden. Verzoekers naam, zijn foto en een vlag van de Ahwazi-minderheid zijn op deze pagina te zien. Verzoeker citeert landeninformatie waaruit blijkt dat de Iraanse overheid toegang kan hebben tot de Facebook-pagina. De Iraanse overheden, die het internet van zijn onderdanen uitvoerig controleert, zullen aldus de mogelijkheid hebben om kennis te nemen van verzoekers activiteiten.

Verzoekers verwijzen naar hun korte hongerstaking en internetartikelen daaromtrent. Verzoekers verwijzen naar het internetartikel van 12 november 2012 van de website www.abkhar-rooz.com waarin de namen van verzoekers zijn vermeld, alsook dat zij behoren tot de Arabische minderheid van Ahwaz en een asielaanvraag indienden.

Verzoekers refereren aan de informatie van verweerder, meer specifiek p.14-15 van de SRB, inzake de terugkeer naar Iran.

Verzoekers merken op dat zij, asielzoekers aan de grens, gedwongen kunnen worden teruggestuurd naar Iran en dat zij op de luchthaven worden onderworpen aan een screening/ondervraging. Te dezen citeren zij een document van Amnesty International.

Omwille van voormelde redenen dienen verzoekers als "réfugiés sur place" te worden aanzien. Zij verwijzen naar de Proceduregids van UNHCR.

Verzoekers voeren verder aan dat verweerder nagelaten heeft hun asielverzoek te onderzoeken vanuit het kader dat zij behoren tot de Arabische Ahwazi-minderheid in Iran. Verzoekers verwijzen naar een document van Amnesty International aangaande de situatie van de Ahwazi.

Verzoekers verwijzen naar de attesten van de 'Ahwazi Democratic Party' van 4 oktober 2012 en van de 'Ahwazi Organization for the Defense of Human Rights' van 10 december 2012. Verzoekers voeren aan dat nergens uit blijkt dat er naar deze documenten onderzoek werd gedaan. Verweerder is gehouden te dezen onderzoek te doen; dienaangaande wordt verwezen naar de Proceduregids van het UNHCR en het arrest 'Singh et autres c. Belgique' van 2 oktober 2012 dat gewezen werd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens.

2.2.1. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.2.2. De eerste asielaanvraag van verzoekende partijen werd geweigerd door het CGVS omdat er aan verzoekers verklaringen geen enkel geloof kon worden gehecht, meer bepaald aan zijn beweerde politieke activiteiten en de daaruit voortvloeiende problemen in Iran.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigeringsbeslissingen bij arresten 91 185 en 91 186 van 8 november 2012. *In casu* werd vastgesteld dat verzoeker (i) op legale wijze het land heeft verlaten alhoewel hij aanvoerde dat er een arrestatiebevel tegen hem lopende was (ii) in het kader het beroepsverzoekschrift een andere uitleg gaf over de omstandigheden waarop hij het land heeft verlaten, namelijk dat hij hulp ontving van een majoor (iii) zijn engagement voor de Arabische Democratische Partij niet aannemelijk kon maken aangezien hij geen kennis had die men kan verwachten van een persoon die zich engageert (iv) niet aantoonde daadwerkelijk aanwezig te zijn geweest op het congres in Istanbul (v) die bij zijn vader op het politiebureau langsging om zich te informeren over arrestaties van gelijkgezinden, niet één naam kon melden van een gearresteerde (vi) incoherente verklaringen aflegde over hoe de autoriteiten bij zijn familie langskwamen.

Deze vaststellingen staan, gelet op de afwezigheid van een hangend beroep, definitief vast.

2.2.3. De commissaris-generaal oordeelde in de thans bestreden beslissing dat er in verzoekers tweede asielaanvraag een bijkomende tegenstrijdigheid sloop die verzoekers geloofwaardigheid verder op de helling zet, namelijk met betrekking tot het al dan niet toekomen van een convocatie na het vertrek van verzoekers moeder uit Iran. Verzoekers brengen in onderhavig verzoekschrift geen enkel argument aan ter weerlegging van deze bijkomende tegenstrijdigheid, die steun vindt in het administratief dossier en dan ook onverminderd gehandhaafd blijft.

2.2.4. Verweerder benadrukt terecht dat met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) een bijzondere bewijslast geldt. Enerzijds moet verzoeker een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (zie ook standpunt UNHCR geciteerd in: United Kingdom, Court of Appeal (civil division), *Danian versus Secretary of State for the Home Department*, 28 oktober 1999).

Aangaande verzoekers Facebook-pagina stelde de commissaris-generaal, op basis van de informatie die voorhanden was bij het nemen van de beslissing, terecht dat er slechts weinig informatie van deze pagina openbaar toegankelijk is: op deze publieke voorpagina zijn noch verzoeker noch verzoekers vrienden te zien. De stelling in het verzoekschrift dat zijn foto te zien zou zijn, vindt geen grondslag in

het administratief dossier (map tweede asielaanvraag, stuk 9 Landeninformatie, stuk 1 'Facebook: publieke openbaar toegankelijke pagina op 14/12/2012'). Wat verzoekers naam betreft, stelt verweerder terecht dat uit de toegevoegde informatie van het CGVS blijkt dat verzoekers naam een relatief frequente naam is waardoor de band met hem geenszins automatisch gelegd kan worden. Dat een vlag symbolisch voor de Ahwazi-minderheid op de publieke voorpagina te zien is, verandert niets aan voorgaande vaststellingen.

Op de pagina's die voor verzoekers Facebook-vrienden beschikbaar zijn, blijkt dat verzoeker inderdaad verschillende politieke (meestal gekopieerde) boodschappen post, maar hierover stelde de commissaris-generaal terecht dat het bijzonder opvallend is dat verzoeker hiermee slechts eind oktober 2012 begon, dus na de weigeringsbeslissingen genomen door het CGVS op 4 oktober 2012. Derhalve kan hieruit bezwaarlijk een gedegen ontwikkelde politieke visie blijken maar duidt dit integendeel op een opportunistische handelwijze. Verzoeker bleek tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag immers helemaal geen elementen te kunnen aanbrengen ter ondersteuning van zijn thans voorgehouden politieke overtuiging. Van verzoeker, die ter terechtzitting bevestigt dat hij rechten heeft gestudeerd, kan verwacht worden dat hij inzake zijn politieke overtuiging coherente verklaringen aflegt die getuigen van enige kennis ter zake. Verzoeker voert geen dienstig verweer tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hetgeen hij op Facebook plaatste getuigt van een opportunistische handelwijze. In de mate dat verzoeker ter terechtzitting stelt dat zijn Facebook-profiel actueel publiek toegankelijk is, blijkt dat hij dit deed na kennisname van de thans bestreden beslissing, hetgeen het opportunistisch karakter verder aandikt.

Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran zijn politiek getinte bijdragen op zijn Facebook-account te deleten. Verzoeker brengt in onderhavig verzoekschrift geen enkel argument aan die deze laatste vaststellingen weerlegt of verklaart. Aangezien de politieke boodschappen die actueel op zijn Facebook-profiel figureren, geplaatst zijn uit opportunistische overwegingen, en derhalve niet aanzien kunnen worden als de uiting van een gedragen politieke overtuiging, kan het verwijderen van deze boodschappen in hoofde van verzoeker niet aanzien worden als het verhinderen van het uiten van een politieke overtuiging. Het is te dezen ook treffend dat op verzoekers Facebook-profiel geen foto weer te vinden is van de conferentie in Istanbul waar hij zou uitgenodigd geweest zijn; dit ondergraaft andermaal de ongeloofwaardigheid van deze beweerde deelname.

Verzoeker, hierbij in onderhavig verzoekschrift verwijzend naar informatie, slaagt er bovendien niet in aan te tonen dat de Iraanse overheid wel toegang zou hebben tot het gedeelte van zijn Facebook-profiel dat enkel voor zijn Facebook-vrienden beschikbaar is. Uit deze informatie blijkt wel dat de Iraanse overheid het gebruik van internet door zijn onderdanen controleert, wat op zich niet betwist wordt door het CGVS. Zo blijkt uit deze informatie dat de Iraanse overheid een actieve campagne tegen internet vrijheid voert, waarbij ze uitgebreide en gesofistikeerde controlemethodes gebruikt, dat regelmatig toegang tot Facebook wordt beperkt vóór protesten, dat blogs en nieuwswebsites werden gecensureerd, dat de regering internetcommunicaties monitorde zoals Facebook waarbij persoonlijke identificeerbare informatie in connectie met het vreedzaam uiten van standpunten wordt verzameld. Te dezen kan worden herhaald dat verzoekers naam een relatief frequente naam is waardoor de band met verzoeker geenszins automatisch gelegd kan worden, dat verzoekers vermeende politieke activiteiten in Iran ongeloofwaardig zijn en hij de opportunistische geplaatste boodschappen eenvoudigweg kan verwijderen.

Wat het gegeven betreft dat verschillende mensenrechtenorganisaties hebben aangegeven dat de Iraanse autoriteiten op de luchthaven bij aankomst soms Iraniërs stoppen en hen vragen om in te loggen op hun Facebook-account en hen soms dwongen informatie te deleten, kan nogmaals worden herhaald dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran zijn politiek getinte bijdragen op zijn Facebook-account te verwijderen. Gezien voorgaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat uit verzoekers Facebook-profiel niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid kan worden; hetgeen des te meer klemmt aangezien hij niet aantoonde dat hij in de negatieve belangstelling van de autoriteiten stond op het ogenblik dat hij zijn land van herkomst verliet.

2.2.5. Inzake verzoekers korte hongerstaking in België blijkt dat hij deze startte uit onvrede met de weigeringsbeslissing die inzake zijn eerste asielaanvraag werd genomen. Het gegeven dat het internetartikel van 12 november 2012 verzoekers namen vermeldt, alsook het feit dat zij in België een asielaanvraag hebben ingediend en behoren tot de Arabische minderheid, alsook verzoekers verwijzing

naar de informatie in de door het CGVS gehanteerde informatie en naar een rapport van AI van februari 2012, kan de motivering dienaangaande niet wijzigen.

Verweerder betwist immers niet dat uit de door het CGVS gehanteerde informatie en uit het rapport van Amnesty International blijkt dat Iraniërs/Iraanse asielzoekers bij terugkeer kunnen worden ondervraagd. Het loutere feit ondervraagd te kunnen worden bij terugkeer maakt nog geen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uit, noch een reëel risico op ernstige schade. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève veronderstelt een voortdurende of systematische schending van mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen. Fouillering en een uitvoerige ondervraging is geen “vervolging” in de zin van het Verdrag van Genève. Uit de door het CGVS gehanteerde SRB blijkt trouwens dat er geen aanwijzingen zijn dat enkel en alleen het vragen van asiel in het buitenland een reden vormt om vervolging te vrezen bij terugkeer. Bovendien blijkt, gelet op hun bedrieglijke verklaringen betreffende hun reisroute, nergens dat de verzoekende partijen Iran illegaal zouden hebben verlaten. Uit de internetartikels blijkt ook duidelijk dat verzoekers in hongerstaking zijn gegaan uit onvrede met de weigeringsbeslissingen in het kader van hun eerste asielaanvraag. Nergens wordt er in deze internetartikels echter verwezen naar hun vermeende persoonlijke politieke activiteiten of opinies.

2.2.6. Wat het gegeven betreft dat verzoekers behoren tot de Arabische minderheid en waar zij verwijzen naar hetzelfde rapport van AI waaruit blijkt dat er door de Iraanse autoriteiten mensenrechtenschendingen worden gepleegd tegenover Arabische Ahwazi, verwijst verweerder terecht naar de bestreden beslissingen waarin wordt beaamd dat er in hun regio van herkomst door de Iraanse autoriteiten schendingen tegen de mensenrechten gepleegd worden, maar dat deze situatie in hun regio op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch is ze van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Een loutere vermelding van of verwijzing naar een welbepaalde situatie in het land van herkomst, *in casu* de Arabische Ahwazi, volstaat te dezen niet om aan te tonen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hier in gebreke, mede gelet op het fundamenteel bedrieglijk karakter van de eerste asielaanvraag. De stelling dat het CGVS heeft nagelaten verzoekers' asielaanvraag te onderzoeken in het kader van het gegeven dat zij behoren tot de Arabische Ahwazi kan niet worden volgehouden.

2.2.7. Wat de in het kader van hun tweede asielaanvraag neergelegde attesten van de Ahwazi Democratic Party van 4 oktober 2012 en van de Ahwazi Organization for the Defense of Human Rights van 10 december 2012 betreft, oordeelde de commissaris-generaal terecht dat het gesolliciteerde documenten betreft. Tevens werden er ernstige twijfels geopperd omtrent de inhoud, onder meer doordat het attest van 4 oktober 2012 verzoekers politieke activiteiten in Iran bevestigt, terwijl uit het voorgaande blijkt dat er hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Het attest van 4 oktober 2012 stelt ook: *“Mr. H.S. is the son of Colonel M.S. one of the great military in Ahwaz area. Colonel m.s. was fired bye the Iranian authorities in ahwaz because of his defense of the Ahwazi people”* (vrije vertaling: *“Dhr H.S. is de zoon van Kolonel M.S., één van de grote militairen in het Ahwaz gebied. Kolonel M.S. werd ontslagen door de Iraanse autoriteiten in Ahwaz omwille van zijn verdediging van de Ahwazi-bevolking”*) hoewel in verzoekers verklaringen nergens enige aanwijzing te vinden is dat zijn vader ooit werd ontslagen omwille van het opkomen voor de Ahwazi-bevolking. Verzoeker, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RVV, verklaarde dat zijn vader kolonel was bij de ordehandhavingssdienst en in 2010 op pensioen ging. Hoewel hij volgens verzoekers gezegden niet gepromoveerd werd omwille van zijn Ahwazi-achtergrond werd hij volgens verzoeker niet ontslagen. Behoudens de vaststelling dat verzoekers vader de rang van kolonel had en bijgevolg blijkbaar een mooie carrière maakte, dient ook te worden vastgesteld dat het bijgebrachte attest melding maakt van het ontslag van verzoekers vader omwille van de verdediging van de Ahwazi terwijl dit door verzoeker op de terechtzitting ontkend wordt. Dit ondergraaft verder de waarde van het bijgebrachte document.

Waar verzoeker, hierbij onder meer verwijzend naar het arrest Singh van het EHRM, stelt dat er door het CGVS geen serieus en grondig onderzoek is gebeurd naar de attesten van de Ahwazi Democratic Party van 4 oktober 2012 en van de Ahwazi Organization for the Defense of Human Rights van 10 december 2012, antwoordt verweerder terecht dat deze stelling niet kan worden weerhouden. Daarnaast stelt het attest van 10 december 2012 dat het voor Iraniërs verboden zou zijn om een asielaanvraag in België in te dienen, terwijl uit de informatie van het CGVS blijkt dat het vragen van asiel

in het buitenland geen reden vormt om vervolging te vrezen bij terugkeer naar Iran. Gezien voorgaande vaststellingen kan worden besloten dat de bewijswaarde van deze twee attesten minimaal is. Dat er geen serieus en grondig onderzoek is gebeurd naar de twee attesten kan dan ook niet worden volgehouden. Verzoekers gaan in onderhavig verzoekschrift trouwens niet in op de concrete motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot de twee attesten. Deze blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

De door verzoekers neergelegde documenten betreffen aldus twee getuigschriften van een politieke organisatie; getuigschriften van een politieke beweging kunnen een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen zoals te dezen in hoofde van verzoeker herhaaldelijk werd vastgesteld. De documenten hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. De neergelegde stukken komen dan ook voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure.

Deze documenten kunnen verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen. Hetzelfde geldt voor de informatie die verzoeker bijbracht tijdens onderhavig beroep (aangetekende zending van 15 januari 2013; stuk dat ter terechtzitting wordt neergelegd) aangezien het algemene informatie betreft inzake personen die niet beantwoorden aan verzoekers voorgehouden profiel. Verzoekers relaas is immers niet geloofwaardig en deze informatie kan verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen.

2.2.8. Verzoekster bevestigt ter terechtzitting dat zij geen eigen asielmotieven heeft en zich beroept op deze van verzoeker

2.2.9. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. De verzoekende partijen voeren inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen andere elementen aan dan hetgeen werd aangebracht in het kader van het vluchtelingenrelaas. Gelet op het hoger vastgestelde inzake hun relaas en de elementen in het dossier tonen de verzoekende partijen niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS